

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: سعید تیموری
برگردان: م. قربانی
فرستنده: علی مشرف
۲۱ نومبر ۲۰۲۲

حقیقت درباره گولاگ شوروی

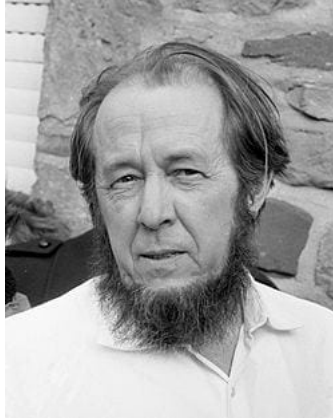
در کمال شگفتی «سیا» برملا کرد

مقدمه

دروغ‌های «انسان‌دوستانه» چیزی جز شست و شوی مغزی مردم و حمایت از جنگ‌های امپریالیستی نیستند. جریان ماورای راست آنرا تغذیه می‌کند، سازمان اطلاعات مرکزی امریکا، سیا، از آن حمایت مالی می‌کند، و شبکه‌های «خبری» جریان اصلی (غرب) اردوگاه‌های کار شوروی - معروف به گولاگ - را ابزار سرکوب ناراضیان طرفدار دمکراسی ستالین توصیف می‌کنند که برای به بردگی کشاندن توده‌های شوروی به وجود آمده است. اما، همان سیا که از طریق عملیات ماکینگ برده، به ارتش اختیارات کامل بر رسانه‌های جریان اصلی می‌دهد تا اطلاعات دروغ ضد شوروی را رواج دهند (تریسی ۲۰۱۸)، بتازگی اسناد محرمانه‌ای را بیرون داده است که تهمت‌های پیرامون گولاگ‌ها را بی‌اعتبار می‌کند.

سیا که برای تقریباً پنج دهه عملیات ضد شوروی مختلفی به اجراء گذاشت و کارکنانش تلاش می‌کردند اطلاعات دقیقی درباره اتحاد جمهوری‌های شوروی سوسیالیستی به دست آورند را نمی‌توان حامی اتحاد شوروی خواند. در نتیجه، پرونده‌های محرمانه، از طبقه‌بندی سیا خارج شده‌ای که در زیر مشاهده می‌کنید در کمال شگفتی حاوی «اعترافات» ارزشمند ویژه‌ای در طرفداری از اتحاد شوروی است.

آلکساندر ایسایویچ سولژنیتسین

در حالی که شرایط سختی که در گولاگ‌ها موجود بود - مانند سیستم زندان در هر جای جهان - مورد تصدیق است، هدف این مقاله روشن کردن حقایق زیر است: (۱) مطبوعات غربی دربارهٔ خشونت در زندان مبالغه کرده، و دروغ‌های فراوانی ساختند. (۲) آمار درباره جمعیت گولاگ‌ها اغراق‌آمیز بوده است. (۳) وقتی شرایط مساعدی وجود داشت، کوشش‌های واقعی برای بهبود شرایط زندان به عمل آمد. (۴) وضعیت استاندارد زندان به مراتب بهتر از زندان‌ها در بسیاری از کشورهای سرمایه‌داری بود.

وضعیت زندان‌ها

سند ۱۹۵۷ سیا با عنوان «اردوگاه‌های اجباری کار در اتحاد شوروی: انتقال زندانیان بین اردوگاه‌ها» در صفحات ۲ تا ۶ اطلاعات زیر درباره گولاگ شوروی را برملا می‌کند:

۱- تا سال ۱۹۵۲، به زندانیان مقدار معین و تضمین شده غذا داده می‌شد، به علاوه در صورت موجودی فراتر از سهمیه، غذای بیش‌تر دریافت می‌کردند.

۲- از سال ۱۹۵۲ به بعد، نظام گولاگ بر مبنای برنامه «مسئولیت اقتصادی» اجراء می‌شد، به نحوی که زندانی در ازای کار بیش‌تر حقوق بیش‌تری دریافت می‌کرد.

۳- با برآوردن بیش از حد معمول تا ۱۰۵٪ کار، هر روز حبس دو روز محسوب می‌شد، لذا زمان زندانی گولاگ را هر بار یک روز کاهش می‌داد.

۴- به علاوه، به خاطر بازسازی‌های سوسیالیستی پس از جنگ، دولت شوروی منابع مالی بیش‌تری داشت و لذا آذوقه زندانیان را افزایش دادند.

۵- تا سال ۱۹۵۴، زندانیان ۱۰ ساعت در روز کار می‌کردند، در صورتی که کارگران آزاد ۸ ساعت در روز کار می‌کردند. از سال ۱۹۵۴ به بعد هم کارگران آزاد و هم زندانیان ۸ ساعت در روز کار می‌کردند.

۶- یک مطالعه سیا از یک اردوگاه نمونه نشان داد که ۹۵٪ از زندانیان عملاً جنایتکاران بودند.

۷- در سال ۱۹۵۳، ۷۰٪ از «مجرمین معمولی» در اردوگاه نمونه مورد مطالعه سیا، مورد عفو واقع شدند. ظرف سه ماه پس از آن، اغلب آن‌ها دوباره به علت ارتکاب جرم‌های جدید دستگیر شدند.

در زیر خلاصهٔ سند سیا جمع‌آوری و برای خواننده خط‌کشی شده است:

10. The 1953 amnesty was for ordinary criminals. Approximately one-half per cent of the prisoners in Ozerlag were released. Up to 70% of the prisoners in Iyerlag were released. They were released in one grand sweep, in approximately one week. Within the next three months the majority of them were rearrested for crimes which they had newly committed and returned to Angerlag. 25X1
26. Until 1952 the "guaranteed ration" was distributed to each prisoner, regardless of whether or not he had fulfilled the norm. It consisted of 122 grams of groats, 10 grams of flour, 20 grams of sugar, 75 grams of fish, 10 grams of something made of flour, such as macaroni, 500 grams of potatoes and vegetables, 15 grams of fats, 13 grams of a coffee substitute, 1.3 grams of tomato sauce, 45 grams of yeast, and 650 grams of bread. From this the following meals were derived: breakfast - 700 grams of soup and 200 cc of kasha; dinner - 700 cc of soup and 200 grams of bread; supper 700 cc of soup and 200 cc of kasha. In the evening a portion of fish and 200 grams of bread were handed out. All these food products were of extremely low quality. In addition, it was permitted to substitute some products for others; for example, fish could be substituted for yeast, cabbage for potatoes, etc.
27. Those prisoners who fulfilled over 100% of the norm were given a supplementary ration. There were several grades, each including 100 grams of bread, 200 cc of kasha, and 5 grams of sugar more than the next lowest one.
28. Beginning with March 1952 the camp was put on a basis of economic accountability (khozraschet), i.e. the prisoners were paid for their work on the basis of a reduced rate of output (po vyrobke po ponizhannoy tarifnoy setke). The quantity of food was increased: everyone was given daily an additional 800 grams of bread, 130 grams of groats, 10 grams of flour products, 30 grams of fat, 20 grams of sugar, 3 grams of tomato puree, 350 grams of potatoes, 500 grams of vegetables, 45 grams of yeast, and up to 90 grams of fish. The food improved, but the practice of substituting some products for others remained. Moreover, there always was an inadequate amount of green vegetables and the prisoners all suffered from scurvy.
40. In addition, for overfulfillment of the norm there were the so-called "zachety" (payments). For overfulfilling the norm by 105%, one day of the sentence was counted as two. 25X1
39. The amount of earnings depended on the profession and on the degree of fulfillment of the norms, if there were norms for that particular type of work.
52. The majority of the prisoners, 95% of whom are former criminals, is Russian, the rest is made up of various nationalities of the Soviet Union.

این واقعیت‌ها روایت کار بدون مزد زندانیان گولاگ را نفی می‌کند. کار در واقع اجباری بود؛ اما مزد و مزایای مادی پرداخت می‌شد. به زندانیان از سال ۱۹۵۲ به بعد مزد پرداخت می‌شد و پیش از ۱۹۵۲ پاداش غذایی پرداخت می‌شد. بر اساس رؤیای‌پردازی‌های بورژوائی، «رژیم» شوروی عمده‌اً به دنبال گرسنگی دادن جمعیت گولاگ بود. اما در واقع پس از جنگ دوم جهانی شوروی کوشش‌هایی به عمل آورد تا آذوقه زندانیان را افزایش دهد. این واقعیت که تا سال ۱۹۵۴ کار روزانه زندانیان تنها دو ساعت بیشتر از کارگران آزاد بود، و از سال ۱۹۵۴ به بعد ساعات کار با کارگران آزاد همسان بود، نشان از گرایش برابری‌جویانه دولت شوروی دارد. واقعیت قابل توجه این است که در تمام این مدت مجرمین، نه «انقلابیون هوادار دمکراسی»، به گولاگ‌ها فرستاده شده‌اند. مانند همه نظام‌های قضائی، مطمئناً اشتباهاتی وجود داشته و افراد بی‌گناهی به زندان افتاده‌اند؛ اما نکته اینجاست که این واقعیت در مطبوعات امپراتوری اغراق‌آمیز جلوه داده شده است. اجازه دهید نظام شوروی را با نظام ایالات متحده مقایسه کنیم. سیزدهمین ماده الحاقی (قانون اساسی امریکا) بردگی زندانی را مجاز می‌شمرد و بسیاری از زندانیان قربانی پیشداوری نژادی می‌شوند. حتی خاندان کلینتن در منطقه آرکانزاس برده‌دار بودند (اخبار ۲۰۱۷).

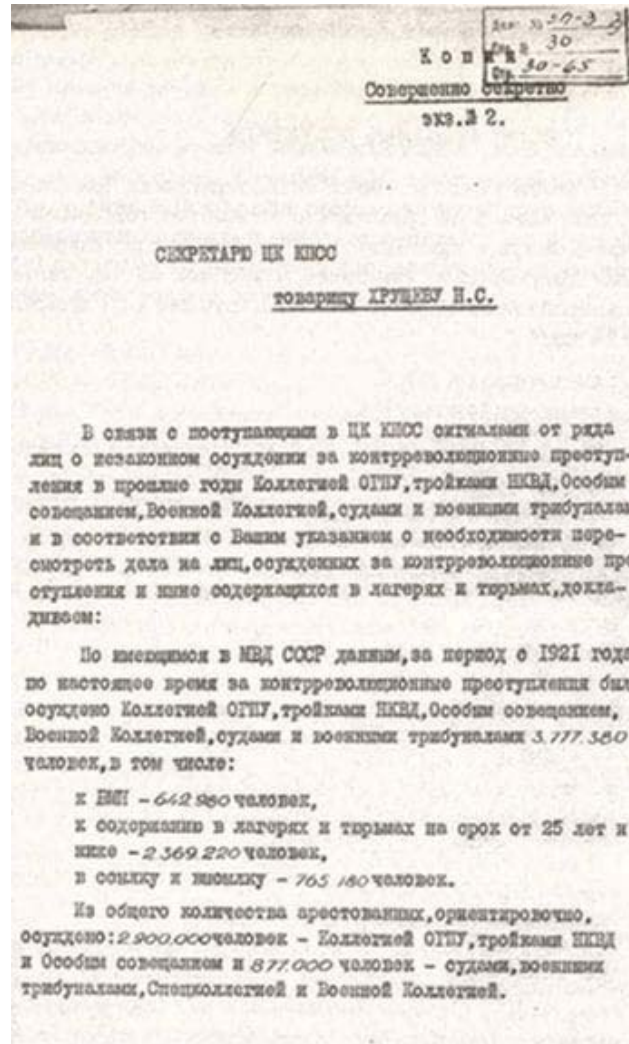
ارقام

بر اساس سند دیگری از سیا (۱۹۸۹) صفحه ۴ تحت عنوان «سیستم کار شوروی: به روز شده»، شمار زندانیان گولاگ در دوران ستالین «نزدیک به ۲ میلیون رسیده است.»

--Soviet 5-Year Plans made ample use of forced labor in large construction projects, and the system grew to about 2 million by the early 1930s.

برنامه‌های ۵ ساله شوروی استفاده فراوانی از کار اجباری در پروژه‌های ساختمانی بزرگ کرده است و سیستم تا حدود دومیلیون تا اوایل سال‌های ۱۹۳۰ میلادی رسیده است.

این ارقام با آمار شوروی و آرشیوهای محرمانه‌ای که از طبقه بندی خارج شده است نیز مطابقت دارد. در زیر سند غیر محرمانه شده آرشیو شوروی (پیاخف)، که خلاصه شده آن به انگلیسی ترجمه شده است مشاهده می‌کنید:

«طی دوره ۱۹۲۱ تا کنون محکومین به جرایم ضد انقلابی ۳.۷۷۷.۳۸۰ نفر، که شامل اعدامی‌ها ۶۴۲.۹۸۰ - نفر، (محکوم به) اردوگاه‌ها و زندان‌ها برای دوره ۲۵ سال یا کمتر ۲.۳۶۹.۲۲۰ - نفر، تبعید و اخراج ۷۶۵.۱۹۰ نفر.

» از کل تعداد متهمین، تقریباً ۲.۹۰۰.۰۰۰ نفر از سوی کارمندان اداره سیاسی مشترک در جنب شورای کمیساریای خلق اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی، کمیساریای خلق در امور داخلی و گروه سه نفره مجمع ویژه محکوم شدند و تعداد ۸۷۷.۰۰۰ نفر از سوی دادگاه‌های نظامی و هیأت‌های نظامی ویژه محکوم شدند.

«لازم به یادآوری است ... بر مبنای فرمان ... جلسه ویژه هیأت ویژه کمیساریای خلق در سوم نومبر ۱۹۳۴ که تا اول سپتمبر ۱۹۵۳ دوام داشت، ۴۴۲.۵۳۱ نفر محکوم شدند، که شامل ۱۰.۱۰۱ نفر محکم به مرگ بود، ۳۶۰.۹۲۱ تبعید شدند، و ۵۷.۵۳۹ (در داخل کشور) تبعید شدند و دیگر تنبیه‌ها ۳.۹۷۰ نفر (تغییر زمان حبس، تبعید به خارج، معالجه

اجباری).

دادستان کل، ر. رودنکو

وزیر کشور، س. کروگloff

وزیر دادگستری، ک. گورشنین»

آرشیوهای شوروی برای دهه‌ها غیرمحرمانه باقی ماند، تنها نزدیک به (زمان) فروپاشی یا پس از فروپاشی اتحاد شوروی علنی شدند. به علاوه، پس از فوت ستالین، وزیر کشور شوروی، nkvd، لارونتی بریا، که طرفدار ستالین بود، از سوی خروشچف، ضد ستالین پر و پا قرص، اعدام شد (تاریخ در یک ساعت ۲۰۱۰). این فاکت‌ها تعصب طرفداری نیروهای امنیتی شوروی از ستالین را به روشنی نامحتمل می‌سازد.

تاریخ‌دان ایتالیایی-آمریکایی، مایکل پرنٹی (۱۹۹۷، ص. ۷۹-۸۰) داده‌های آرشیوهای شوروی را بیش‌تر می‌شکافد:

در سال ۱۹۹۳، برای نخستین بار، چند تاریخ‌شناس به آرشیوهای پولیس مخفی پیشین شوروی دسترسی پیدا کردند و قادر شدند ارزیابی‌های مستند و موثقی از جمعیت زندان‌ها و اردوگاه‌های کار به دست دهند. آن‌ها دریافتند که کل جمعیت همه گولاک‌ها تا سال ۱۹۳۹، حدود اواخر پاکسازی‌های بزرگ ۲۰۲۲.۹۷۶ نفر بود. حدود همان بازه زمانی، پاکسازی از پاکسازان، از جمله بسیاری از مقام‌های پولیس‌های مخفی nkvd و اعضاء امور قضائی و کمیته‌های تحقیق آغاز شد که ناگهان مسؤل زیاده‌روی در ترور، علی‌رغم اصرارشان به وفاداری به رژیم، شناخته شدند.

«اردوگاه‌های کار در شوروی مانند اردوگاه‌های مرگی که نازی‌ها در سراسر اروپا بنا کردند، نبود. هیچ جریان ساختاری نابودی زندانیان، هیچ اتاق گاز، یا کوره‌های آدم‌سوزی برای خلاص شدن از میلیون‌ها جسد وجود نداشت ... اکثریت عظیم زندانیان گولاک زنده ماندند، شامل عفو عمومی شدند و یا در نهایت پس از طی پایان دوران زندان به جامعه بازگشتند. مطابق اسناد آرشیو در هر سال معین ۲۰ تا ۴۰ درصد از زندانیان آزاد می‌شدند. خبرنگار نیویورک تایمز در مسکو در تاریخ ۹۶/۳۱/۷ میلادی، بی‌اعتناء به این واقعیات، گولاک را کماکان "بزرگ‌ترین نظام اردوگاه مرگ در تاریخ مدرن" توصیف می‌کند.

«تقریباً یک میلیون از زندانیان گولاک در دوران جنگ دوم جهانی آزاد شدند تا در ارتش خدمت کنند. آنچه آرشیوها آشکار می‌کنند اینست که بیش از نیمی از مرگ‌ومیر در گولاک‌ها در سال‌های ۱۹۳۴-۵۳ در سال‌های جنگ (-۴۵ ۱۹۴۱) رخ داد که ناشی از سوءتغذیه و محرومیت در کل جمعیت شوروی و امری همگانی بود. (قریب ۲۲ میلیون تن

از شهروندان شوروی جان خود را از دست دادند.) برای مثال در سال ۱۹۴۴ مرگومیر در اردوگاه کار ۹۲ در ۱۰۰۰ نفر بود. این رقم تا سال ۱۹۵۳ و بازسازی جامعه سیر نزولی داشت و به ۳ در ۱۰۰۰ رسید.

«آیا ساکنین گولاگ قربانیان بی‌گناه سرکوب سرخ هستند؟ خلاف آنچه به ما قبولانده اند، کسانی که برای جنایات سیاسی دستگیر شده اند ("خشونت‌های ضدانقلابی") بین ۱۲ تا ۳۳ درصد جمعیت زندان بوده و از سالی به سال دیگر متغیر بوده است. اکثریت بزرگی از زندانیان به خاطر قانون شکنی‌های غیرسیاسی متهم شده بودند: آدم‌گشی، تهاجم یا تجاوز، دزدی، سرقت مسلحانه، قاچاق، کلاهبرداری و ارتکاب دیگر جرم‌های جزائی مانند هر جامعه دیگری.»

بنا بر این، به بیان سیا، در سال‌های ۱۹۳۰ میلادی حدود ۲ میلیون نفر به گولاگ فرستاده شدند، در حالی‌که بر مبنای آرشیو از طبقه‌بندی خارج شده شوروی تا سال ۱۹۵۴ این رقم ۲.۳۶۹.۲۲۰ نفر بود، وقتی با جمعیت آن روز اتحاد شوروی مقایسه می‌شود، همچنین با آمار کشوری مانند ایالات متحده، درصد جمعیت گولاگ در اتحاد شوروی در سراسر تاریخش کمتر از زندانیان از سال‌های ۱۹۹۰ تا امروز در ایالات متحده بوده است. در واقع، بر اساس تحقیقات سوسا (Sousa ۱۹۹۸)، درصد زندانیان (به نسبت کل جمعیت) در امریکا بیش‌تر از زندانیان در سراسر حیات اتحاد شوروی است:

«در اگست ۱۹۹۷ خبر نسبتاً کوچکی در روزنامه‌ها درج شد. آژانس خبری آسوشیتد پرس (اف ال تی) گزارش داد که هرگز پیش از این در سیستم زندان‌های ایالات متحده این همه زندانی، ۵.۵ میلیون نفر در سال ۱۹۹۶، وجود نداشته است. این بیانگر افزایش ۲۰۰.۰۰۰ نفر به جمعیت زندانیان امریکا از سال ۱۹۹۵ است، و بدان معناست که تعداد جنایتکاران ۲.۸٪ از جمعیت بزرگسال امریکا را تشکیل می‌دهد. این اطلاعات در دسترس تمام کسانی‌ست که در وزارت دادگستری امریکا هستند... اکنون شمار محکومین در امریکا ۳ میلیون نفر از حداکثر تعداد آن‌ها در تمام طول عمر اتحاد جماهیر شوروی بیش‌تر است! در اتحاد شوروی، ۲.۴٪ جمعیت بزرگسالان برای جرایمشان در زندان بودند - این رقم در ایالات متحده ۲.۸٪ جمعیت بزرگسال و در حال افزایش است. بر مبنای گزارش‌های خبری وزارت دادگستری ایالات متحده در تاریخ ۱۸ جنوری ۱۹۹۸، شمار محکومین امریکا در سال ۱۹۷۷ میلادی ۹۶.۱۰۰ نفر افزایش داشته است.»

نتیجه‌گیری

بورژوازی امپریالیستی غرب، اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی را مشکل ایدئولوژیک بزرگی می‌دید و از این‌رو به سیاه‌نمایی ستالین و اتحاد شوروی روی می‌آورد. با این حال پس از دهه‌ها تبلیغات، با برملا شدن آرشیوهای دو کشور ایالات متحده و شوروی هر دو از افتراها و دروغ پردازی‌های ضد شوروی پرده برمی‌دارند. به این واقعیت توجه داشته باشیم که سازمان مرکزی اطلاعات امریکا (سیا) - یک منبع شدیداً ضد شوروی - اسناد محرمانه از طبقه‌بندی خارج شده‌ای را که افسانه‌های دروغین رسانه‌های جریان اصلی ضد شوروی را تبلیغ می‌کرد و هنوز ادامه می‌دهد، منتشر کرده است. پرونده‌های سیا همراه با آرشیوهای غیرمحرمانه شده شوروی نشان می‌دهد که رسانه‌های بورژوازی در باره گولاگ‌ها دروغ گفته اند.